

LLIÇÓ 8

13-19 d'agost

Veient l'invisible

TARDA DE DISSABTE

Llegeix per a l'estudi d'aquesta setmana: [Rom. 8:28-39](#) , [Joan 14:1-14](#) , [Ef. 1:18-23](#) , [Isa. 40:27-31](#) .

Text de memòria: «Per la fe va abandonar Egipte, sense por de la ira del rei; perquè va aguantar com veient l'invisible» ([Hebreus 11:27, NKJV](#)) .

La definició de la fe al llibre dels Hebreus és sempre un repte. "Ara la fe és confiança en allò que esperem i seguretat en allò que no veiem" ([Heb. 11:1, NVI](#)) . Com podem estar segurs del que no veiem? No obstant això, això és exactament el que Moisès il·lustra al nostre vers de memòria: "Va perseverar perquè va veure l'invisible" ([Heb. 11:27, NVI](#)) .

Encara és més difícil adonar-nos que estem cridats a veure "el que és invisible" no només quan els temps són bons, sinó sobretot quan tot va malament. Per a això necessitem la fe, una fe semblant a Crist que ha de ser modelada per la veritat sobre Déu i el Regne de Déu. La veritat sobre la bondat del nostre Pare, el poder en el nom de Jesús, el poder de la Resurrecció i la compassió de Déu són veritats essencials que ens permetran mantenir-nos forts quan estem al gresol i podem tenir la temptació de dubtar de tot.

La setmana d'un cop d'ull: Quines veritats sobre Déu ens poden ajudar a mantenir-nos fins i tot en les pitjors situacions?

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte 20 d'agost.

DIUMENGE ↑

14 d'agost

L'extravagància del nostre pare

"Si Déu m'estima realment, sens dubte faria _____ per mi!" Em pregunto quantes vegades aquest pensament ens ha passat pel cap. Mirem les nostres circumstàncies i després comencem a preguntar-nos si Déu ens estima realment, perquè si realment ho fes, les coses serien diferents.

Hi ha dues raons que sovint ens porten a dubtar de la bondat de Déu. En primer lloc, quan tenim un desig ardent al cor i a la ment per alguna cosa que creiem que és bona, la idea que Déu pugui voler alguna cosa diferent per a nosaltres pot semblar ridícula. En segon lloc, podem dubtar de la bondat de Déu perquè la

nostra experiència xoca amb el que creiem. Si alguna cosa es veu bé o se sent bé o sona bé o té un bon gust, ha de ser bo. I així ens enfadem amb Déu quan no ho podem tenir.

Aquí és on entra en joc la fe. La fe entra en acció precisament en aquells moments en què estem temptats de dubtar de Déu i de la seva bondat.

Romans 8:28-39 és un passatge poderós que descriu la bondat de Déu envers nosaltres. Què pots trobar als versos que ajudin a protegir la nostra ment de dubtar de la bondat de Déu?

A [Romans 8:32](#), hi ha una part important de la lògica que és molt útil per protegir-nos de les nostres circumstàncies. "Si Déu no va dubtar a posar-ho tot en joc per nosaltres, abraçant la nostra condició i exposant-se al pitjor enviant el seu propi Fill, hi ha alguna altra cosa que no faria de bon grat i lliurement per nosaltres?" (*Missatge*). Com podríem pensar que Déu enviaria Jesús a morir per nosaltres i després es tornaria mesquins i avaros?

Això vol dir que la veritat de la generositat de Déu envers nosaltres, vista en la mort de Crist, ha de tenir un impacte més fort en el nostre pensament que tots els dubtes que el gresol pot generar dins nostre.

Com és possible que una veritat (la bondat de Déu) tingui un efecte més poderós sobre tu que els teus dubtes? Dedicava una estona a meditar sobre la veritat que Déu ha donat a Jesús per morir al teu lloc, i que aquesta increïble generositat continua per a tu avui de mil maneres diferents. Què fa això per a la teva fe?

DILLUNS ↑

15 d'agost

En el Nom de Jesús

"Si demaneu alguna cosa en el meu nom, ho faré" ([Joan 14:14, NKJV](#)).

Jesús no anava a estar amb els deixebles molt més temps. Aquell que havia estat el seu suport i ànims anava al cel, i els deixebles començaven a sentir-se confosos i impotents. Però tot i que els deixebles ja no el podrien veure físicament, Jesús els va fer una promesa notable.

Llegiu [Joan 14:1-14](#). Segons els versos 13 i 14, Jesús promet fer per nosaltres "tot el que li demanem en nom". Per això, gairebé sempre afegim al final de les nostres oracions: "En nom de Jesús, amén".

Quan diem això, què pensem normalment que vol dir? Què vol dir Jesús quan ens anima a pregar així? Quines pistes hi ha en aquests versos que ens ajuden a entendre el punt que Ell vol dir?

Quan la nostra petició és "en el nom de Jesús", podem estar segurs que tota la maquinària del cel està treballant en nom nostre. Potser no veiem els àngels treballant al nostre voltant. Però són enviats des del tron del cel en nom de Jesús, per complir les nostres peticions.

De vegades, quan preguem en nom de Jesús, obrim els ulls i esperem que tot sigui diferent al nostre voltant, però tot sembla igual. Tanmateix, si bé el poder de Déu pot arribar amb efectes dramàtics, com quan Jesús va calmar la tempesta, també pot arribar en silenci, desapercebut, com quan el poder de Déu va sostenir Jesús a Getsemaní. Potser no succeeixi alguna cosa dramàtica de sobte, però això no vol dir que Déu no estigui treballant per a nosaltres.

Torna a llegir [Joan 14:1-14](#). Mentre llegiu, imagina que Jesús et parla directament, cara a cara. Quina esperança i ànims pots treure d'aquestes promeses? Al mateix temps, pregunteu-vos: "Quines coses de la meua vida podrien estar impeding que aquestes promeses es compleixin per a mi? Quins canvis he de fer en el meu cor?"

El poder de la resurrecció

La Resurrecció aborda el problema de la impotència humana. Quan pensem en la vida, la mort i la resurrecció de Jesús, sovint pensem en com la mort de Jesús va ser l'esdeveniment que ens va fer legalment correctes amb Déu. I això, per descomptat, és cert.

Tanmateix, la Resurrecció afegeix una dimensió específica a la salvació. La resurrecció de Jesús té sentit no només perquè ens mostra que un dia també ressuscitarem. La Resurrecció va situar Jesús a la dreta del Pare en una posició de poder i autoritat. Aquest poder de resurrecció és el mateix poder que Déu ens posa a disposició avui!

A Efesis 1:18-23 , Pau parla del poder de Déu. Què ens ensenyen aquests versos sobre el poder de la Resurrecció? Quines esperances i promeses per a tu pots trobar en aquests versos?

Pau està preguntant perquè els efesis entenguin algunes coses que només es poden entendre correctament amb l'ajuda divina: (1) que hi ha l'esperança de transformació i un futur etern al qual Jesús ens ha cridat; (2) que entenem el poder que es va manifestar en nom nostre.

Aleshores, Paul intenta descriure com de sorprenent és aquest poder. El poder que tenim disponible avui és el mateix poder que va ressuscitar Jesús no només de la terra i de nou a la vida, sinó al lloc de poder a la dreta del Pare.

Però Paul no s'atura aquí. La Resurrecció no només li va donar a Jesús qualsevol tipus de poder, sinó el poder de governar i proporcionar tot allò que el seu poble podria necessitar, per a tota l'eternitat!

Fes una llista de les àrees de la teva vida en què necessites el poder de Jesús ressuscitat. Quan hàgiu acabat, pregueu perquè aquest poder s'apliqui a totes aquestes àrees de necessitat. Al mateix temps, què pots fer millor, quines decisions pots prendre, que poden permetre que aquest poder funcioni amb més llibertat a la teva vida?

Per portar tota la nostra preocupació

Hi ha una placa que algunes persones tenen a les seves cases que diu "Per què resar quan et pots preocupar?" Ens fa riure perquè sabem amb quina freqüència ens preocupem en lloc de venir a Déu i donar-li les nostres preocupacions.

Algú va dir una vegada que quan la nostra vida estigui tota lligada, doneu-la a Déu i deixeu-lo deslligar els nusos. Com ha de desitjar Déu fer això per nosaltres. No obstant això, sorprenentment, aconseguim aguantar els nostres problemes fins que estem a punt de trencar-nos. Per què esperem fins que estem desesperats abans d'anar al Senyor?

Llegiu [1 Pere 5:7](#) . Pere cita [el Salm 55:22](#) . Quin és el missatge bàsic aquí per a nosaltres? Vegeu també [Matt. 6:25-33](#) .

[1 Pere 5:7](#) és un vers molt senzill. No hi ha cap secret amagat, i significa exactament el que diu. Llençar vol dir fer això, llençar, regalar, de manera que allò que està causant el dolor i la preocupació ja no tingui cap connexió amb tu. Però, és clar, les nostres càrregues no es llancen a qualsevol lloc. La nostra preocupació no desapareix en el buit. És donat al nostre Pare del cel, que promet ordenar-ho. Això és el que ens diu Jesús als

versos de Mateu. El problema de fer això no és que sigui difícil; més aviat, és que sembla massa fàcil, massa bo per ser veritat.

L'ansietat és causada per tot tipus de coses. Pot ser la pressió de la feina. Crítica inesperada. Sentir que no som desitjats ni estimats. Preocupacions sanitàries o financeres. Sentir que no som prou bons per a Déu. Creure que no estem perdonats.

Siguin com siguin, una de les raons per les quals ens aferrem als nostres problemes és que creiem que els podem solucionar millor que ningú. Però Pere ens insta a reconsiderar qualsevol idea d'aquest tipus. La raó per la qual no ens hem de preocupar és que Déu li importa. Però encara li importa a Déu prou com per intervenir quan s'aproxima un divorci o ens sentim totalment inútils? La Bíblia diu que Ell es preocupa prou per transformar qualsevol situació.

Quines són les coses que et preocupen ara? Per molt legítims que siguin, per molestos que siguin, hi ha alguna cosa massa difícil per al Senyor? Potser el nostre problema més gran és que tot i que creiem que Déu ho sap i pot solucionar-ho, no creiem que Ell ho resoldrà de la manera que voldríem que es resolgués. Estigueu en aquest darrer punt i pregunteu-vos com de cert és a la vostra vida.

DIJOUS ↑

18 d'agost

Encara fidel quan Déu no es pot veure

Pensar que a ningú li importa el que ens està passant és molt desagradable. Però pensar que Déu no ens coneix ni es preocupa per nosaltres pot ser molt angoixant.

Als jueus exiliats a Babilònia, a Déu no semblava importar-li gaire la seva situació. Encara estaven exiliats, encara se sentien abandonats per Déu a causa del seu pecat. Però Isaïes els diu paraules de consol. Isaïes 40 és un bell passatge en què Isaïes parla amb tanta tendresa al poble del seu Déu: «Pastura el seu ramat com un pastor: aplega els anyells als seus braços i els porta al seu cor; guia amb suavitat els que tenen cria» ([Is. 40:11, NVI](#)). Però després de tant de temps, els exiliats pensaven: *On ets, Senyor? No podem veure cap evidència que encara hi ets, ni que t'importi!*

Llegiu [Isaïes 40:27-31](#) . De quina manera descriu Déu Isaïes? Com aquesta descripció de Déu vol respondre a la seva creença que “el meu camí està amagat del Senyor; la meua causa és ignorada pel meu Déu” ([Is. 40:27, NVI](#)) ?

Un altre grup de persones que podrien haver considerat que el seu camí estava amagat a Déu es troba al llibre d'Esther. En aquest llibre, Déu no s'esmenta ni una vegada. Tanmateix, tota la història és un drama en desenvolupament de la intervenció de Déu per salvar el seu poble d'una llei irrevocable per fer-los destruir. Aquesta història no només descriu esdeveniments del passat, sinó que simbolitza un moment en el futur en què el poble de Déu serà de nou perseguit i una llei novament introduïda per a la seva destrucció ([Apocalipsis 13:15](#)). Us imagineu com de fàcil seria concloure que si existien circumstàncies tan terribles, Déu segurament hauria d'haver abandonat el seu poble? Però no hem de témer. El mateix Déu que va salvar els seus escollits a la història d'Esther els salvarà de nou en la crisi final.

Hem llegit com Isaïes va descriure Déu als exiliats. Com descriuries Déu a les persones que sentien que Déu havia desaparegut i els havia abandonat? Com els ensenyaries a veure a través dels ulls de la fe i a no dependre del que veuen al seu voltant amb els seus ulls humans?

DIVENDRES ↑

19 d'agost

Reflexions addicionals : llegiu Ellen G. White, [“En els dies de la reina Esther”](#), pàgs. 598-606, a [Prophets and Kings](#) .

“No ha dit Déu que donaria l'Esperit Sant als qui li ho demanen? I no és aquest Esperit una guia real i veritable? Alguns homes semblen tenir por de prendre Déu en la seva paraula, com si fos presumció en ells. Preguen perquè el Senyor ens ensenyi, però tenen por d'acreditar la paraula promesa de Déu i creuen que hem estat ensenyats d'ell. Mentre arribem al nostre Pare celestial amb humilitat i amb un esperit per ser ensenyat, amb ganes i ganes d'aprendre, per què hauríem de dubtar del compliment de Déu de la seva pròpia promesa? No heu de dubtar d'ell ni per un moment deshonrar-lo. Quan has intentat conèixer la seva voluntat, la teva part en l'operació amb Déu és creure que seràs guiat, guiat i beneït en fer la seva voluntat. Podem desconfiar de nosaltres mateixos perquè no malinterpretem els seus ensenyaments, però fins i tot això és un tema d'oració i confiem en Ell, encara confieu en Ell fins al màxim, que el seu Esperit Sant us guiarà a interpretar correctament els seus plans i l'obra de la seva providència. – Ellen G. White, [Publicacions de manuscrits, vol. 6, pàg. 225](#) .

“La fe es fa més forta entrant en conflicte amb dubtes i influències oposades. L'experiència adquirida en aquestes proves és de més valor que les joies més cares”. – Ellen G. White, [Testimonis for the Church, vol. 3, pàg. 555](#) .

Preguntes de discussió:

- 1. Com a classe, parleu sobre el tipus de coses en què creiem que no veiem, coses que sabem que són reals però que estan fora de la nostra vista. Com ens pot ajudar això a entendre què vol dir veure “Aquell que és invisible”?**
- 2. Discuti la pregunta final trobada al final de l'estudi de dimecres. Amb quina freqüència ens trobem en aquesta situació? Què podem fer que ens permeti confiar millor que el camí del Senyor és el millor, encara que no sigui el que volem?**
- 3. Si “la fe s'enforteix en entrar en conflicte amb dubtes i influències oposades” i això porta a una cosa extremadament valuosa, “de més valor que les joies més cares”, com hauria de configurar la nostra manera de mirar aquests conflictes?**
- 4. La majoria de nosaltres hem vist persones, fins i tot cristians, en situacions en què, almenys des de la nostra perspectiva, el resultat va ser horrible. El pitjor que vam imaginar va passar, malgrat les pregàries i els millors esforços. Com entenem això a la llum del que hem estat estudiant?**